

VČASIH SEM VELJALA ZA RAZBOJNICO

Pri umetniških genih zanesljivo ni bila prikrajšana! Kajti simpatična Urška – ki ste jo gotovo opazili v seriji Reka ljubezni – je vnukinja Toneta Partljiča in Vena Tauferja ter hči režiserja Vita Tauferja in igralka Mojce Partljič. Zdaj je mladenka z žlahtnimi koreninami zaplavala v igralske vode. Ko jo srečam, si ne morem kaj, da me ne bi spominjala na Ronjo, razbojniško hčer, s katero se tudi sama rada poistoveti, saj priznava, da je tudi po značaju prav takšna: zabavna, domiselna in malce neukrotljiva.

BESEDILO: EVA JANDL | FOTO: MATJAŽ OČKO

Urška Taufer

PROFIL

Bujnih las in iskrecih se oči se je prikazala na srečanje in priznala, da je kar malce utrujena. Kljub rosnim 28 pomladim potarna, da je tempo v igralskem poklicu trenutno res naporen. A to je vedela, še preden se je pognala po kruh v umetniške vode, saj je večkrat spremljala starše v gledališču. »Ali je k nam domov ob večerih prišla varuška ali pa sem šla z njima na predstave. Tam je bilo barvito, intenzivno, dišalo je po maski, kostumih, vsi so bili zanimivi: neizmerno sem uživala, kukala izza zavese na oder in ta svet me je že kmalu zasvojil. Včasih sem se sprehajala ob robu odra in si predstavljala, da bi stopila gor. Pa si nisem upala. Pred odrom sem imela rešpekt. Moj prvi spomin na gledališče je, ko sem v naročju, še čisto majhna, gledala neko predstavo in sem se začela dreti na ves glas, da so me morali odnesti ven. Spomnim se, kako me je prizadelo, kar se je dogajalo na odru, a že v naslednjem trenutku sem se drla, da hočem nazaj noter, tja, kjer se je dogajala čarovnija.«

ZNANSTVENICA Z DOMIŠLJIJO

»Če sem iskrena, so se moji starši kar precej bali, da bi me gledališče zasvojilo. Hodila sem na balet, igrala klavir, brala knjige, v dramski krožek pa me niso hoteli vpisati.« Moj oče si je želel, da bi postala znanstvenica. Zato me je že v vrtcu mučil z računanjem na pamet. Množiti, deliti, seštevati, odštevati večmestna števila sem zna-

Urška v seriji Reka ljubezni
igra negativko Majo Rot.

Urška prihaja iz znane umetniške družine, in čeprav je rasla z umetnostjo, je njen oče, režiser Vito Taufer, želel, da bi bila znanstvenica.

la bolje v prvem razredu osnovne šole, kot znam zdaj. Bilo je zabavno, ampak se ni prijelo. Mi je kar malo žal zanj, saj se je res trudil. Se pa spomnim, da sem kot otrok imela neizmerno domišljijo. Predstavljala sem si, da je moj oče ljudožerski kralj. Da nimam kje živeti in prodajam vžigalice. Da lahko s pogledom premikam predmete. Da sem ena izmed čarovnic in je samo vprašanje časa, kdaj me pridejo iskat ...«

KRI NI VODA

In ko sva že zabredli v družinske zgodbe, izkoristim priložnost in jo napadam z neljubim ji vprašanjem, ali ji to, da izhaja iz tako znane družine, koristi ali prej škodi pri karieri? Ko je stavek v

zraku, globoko zavzdihne, me premeri z resnim pogledom in tehtno odgovori, da na to temo še vedno ne pozna pravega odgovora. Da pa res drži, da izjemno veliko umetnikov izhaja iz umetniških družin. Kajti gledališče, film, glasba, slikarstvo človeka zasvojijo, hkrati pa so vse to vzporedni svetovi, ki človeku omogočajo, da sestavlja svoje zgodbe, ustvarja fikcijo iz resničnosti. Zato je najbrž logično, da si, če si v tem odrasčal, želiš tudi naprej tako živeti. Mogoče drugače niti ne znaš. Vendar so v Sloveniji sorodstvene vezi grdo ožigosane in obremenjene z lažno moralno. Toda predvsem je prepričana, da si lahko uničiš življenje, če se odločiš za igralsvo iz napačnih razlogov, kakršni koli naj bi ti že bili. In ker si kot igralec nenehno vsem na očeh in si ves

čas ocenjevan, te nobene zveze ne bodo spravile na odrske deske, če na njih ne boš znal živeti, če ne boš prepričljiv. »Ali kot pravi Nina Zarečna iz Utve A. P. Čehova: 'Vi ne veste, kako je, ko čutiš, da igraš katastrofalno.' In to se resnično čuti. In vidi. Najhuje je, če nekdo ne ve, zakaj stoji na odru!« pojasnjuje Urša.

NE »GUNCATI AFEN«

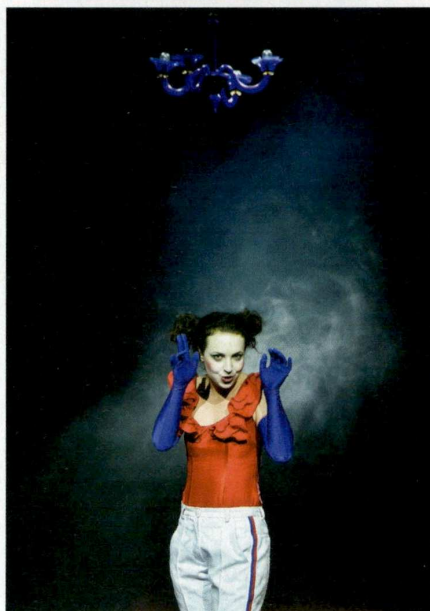
Zdaj je že dve leti stalna članica ansambla SNG Nova Gorica, kljub temu pa je šele z Reko Ljubezni postala širše znana in prepoznavna. A do »slave« nima nobenega odnosa. »Dobra plat je ta, da mi kdaj trgovke dajo namesto enega kosa pice dva, ker me pač gledajo na televiziji, slaba plat pa, da me soseda ne pozdravlja več – ker v seriji igram negativko, ki ji ni simpatična,« pravi z nasmehom.

Po srednji šoli je bila kar malo izgubljen, razlaga, in ni se mogla odločiti, kaj iti študirat. Tako je najprej pristala na filozofski fakulteti, smer antične in humanistične študije, a jo je čez eno leto vseeno prešinilo, da bi šla vsaj pogledat na sprejemne izpite na AGRFT. Šele pred dvema letoma je Urša končala magisterij. »Študij na akademiji je bil zelo intenziven. Mentorja Tomi Janežič in Janez Hočevár - Rifle sta bila nepopustljiva do nas. V intenzivnih štirih letih, ko smo samo delali in se urili, sta nas naučila, da moramo vedno vedeti, zakaj stojimo na odru, si ga zaslužiti in ne 'guncati afen'. Včasih se zgodi, da mi rečejo: 'Kaj si tako resna, a nisi igralka, da nas bi malo zabavala?! Saj igralci se stalno nekaj afnate.' Na to rada odvrnem, da če bi kdo rad gledal guncanje afen, naj si rajši kupi vstopnico za živalski vrt!« se smeji.

KAKO OSVOJIŠ FANTA

Urša uživa tudi v pisanju zgodb, zato ne prese- neča, da je že izdala svoj pisateljski prvenec z naslovom Kako osvojiš fanta (v štirih simpl kora- kih). Pri tem poudarja, da je vsakršna podobnost z resničnostjo zgolj – namerna. Sprva je imela milijon idej, a je potem uvidela, da tako ne bo šlo. Ko pa se je oprla na svoje izkušnje in dogodke iz lastnega okolja, se je zgodba kar sama od- prla. Preprosto in iskreno. Tako se v smehu spo- minja tudi svoje izkušnje iz osnovne šole, ko jo je sošolka hotela zastrupiti, češ da naj bi ji ukra- dla fanta. »V hrano mi je med kosilom dala odva- jalo. To me je malce izučilo, morda tudi spre- menilo.« Še danes pa ne ve, kaj je zagrešila, da so jo učiteljice prvi dan vrgle iz razreda. Verjetno je bil kriv njen dolg jezik.

Urša je tudi strastna bralka, prav dedek (Tone Partljič, op. a.) ji je vsadil ljubezen do knjig. »Dal mi je to, kar bi mi morala dati šola: ljubezen do zgodb. Spominjam se, ko sem bila kot otrok pri njem in sem slepo udarjala po pisalnem stroju.

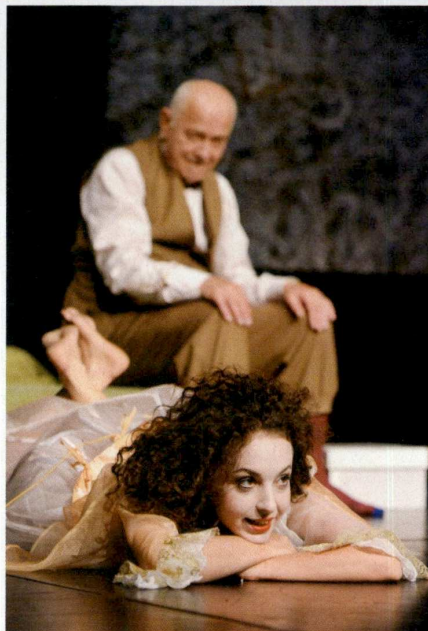
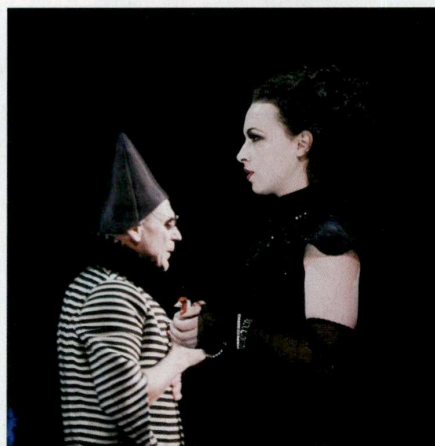

Rojena Ljubljanka se je odpravila v Novo Gorico, kjer je del igralskega ansambla in se tam izvrstno počuti.

Potem je vzel list in tako zapisane črke djvstz- slasdudzvbd ... z zanimanjem na glas bral.« Urša trenutno ustvarja predstavo o kiparki Camille Claudel, ženi Augusta Rodina, tako da ima na nočni omarici njeno biografijo. Težko bi izbrala svojo najljubšo knjigo: »Nekatere so me oblikovale za daljše obdobje, nekatere za kak teden. Moji vzorniki pa so bili večinoma moški liki; zato in zaradi svojih las sem mogoče včasih veljala za razbojnico. Že kot otrok so me tako klicali Ronja, ki jo to sezono igram v predstavi. Tako lepo je zdaj stati v njenih čevljih. Je pa včasih celo lažje igrati vloge, ki se razlikujejo od tebe in moraš dlje brskati po sebi, da jih zgneteš vase.«

ZALJUBLJENA V GLEDANJE POLŽEV

Če ne bi bila igralka, bi se najbrž ukvarjala z likovno umetnostjo, mi še zaupa, neizmerno pa uživa tudi v sproščujočih sprehodih v naravi, ki jih združuje z dejavnostjo, ki ji je prav posebno ljuba – gledanjem polžev! »To je takšna medita-

cija, da si jo težko predstavljaš,« razlaga, ko opa- zi moj začuden pogled, »polži so res čudo nara- ve. Arhitektura njihovih hišic je neverjetna, ka- kšna simetrija, pa niti dve si nista podobni! In potem ta obrazek, ki pride ven, pa rožički ...« Sicer pa je trenutno precej zasedena tudi z is- kanjem stanovanja, saj se s fantom ravno odlo- čata, ali ostati v Ljubljani ali iti kam na obrobje, bližje naravi.